

HOMILIA FESTA DEL MARTIRI DE SANT JOAN BAPTISTA

Ermita de Sant Joan de Missa, 27 d'agost de 2021

Des de molt antic, l'Església celebra dues festes en honor de Sant Joan Baptista, la festa del seu naixement i la del seu martiri. La memòria d'avui es remunta a la dedicació d'una cripta a Sebaste (Samaria), on es venerava el seu cap a mitjan del segle IV. Des d'allà es va estendre el seu culte a Jerusalem i, després, a les esglésies d'orient i d'occident. També a la nostra illa va arribar el culte a aquest sant precursor del Senyor i la celebració d'aquest dia de la seva decapitació per fidelitat a la veritat.

Acabam d'escoltar en l'Evangeli el relat terrible d'allò que va succeir. El capritx d'una ballarina i la corrupció d'un governant van provocar la mort d'un testimoni de la veritat. Tallant el seu cap van voler fer callar la seva paraula, silenciar la veu d'aquell que denunciava la immoralitat dient a Herodes que no li era lícit viure amb la seva cunyada. Joan Baptista no va admetre avinences ni va voler callar la veritat; això va provocar l'odi d'aquella dona adúlera i, finalment, la seva mort. És significatiu que, tot i que Sant Joan no va morir a causa del seu testimoni de Crist, l'Església sempre ho va considerar un màrtir, perquè -com explica Sant Beda- "si bé el seu perseguidor no el va forçar a que negués a Crist, sí que va tractar d'obligar-lo a callar la veritat; i això és suficient per afirmar que va morir per Crist" (Homilia 23: CCL 122, 354. 356-357).

Testimonis de la veritat

El testimoni de Joan ens anima a superar les nostres pors i complexos, per ser també nosaltres testimonis de la veritat. L'ambient social que es respira dificulta el compromís amb la veritat. En un recent i il·luminós anàlisi, els bisbes espanyols assenyalen que la cultura dominant és relativista, cosa que significa que "tot està en funció de la percepció subjectiva de cadascú i dels interessos dels grans grups de poder"; en conseqüència, "es fan molt difícils els compromisos estables i la vivència de la fe" (Fidels a l'enviament missioner, I, 2). En aquest context, molts cristians senten la temptació d'ocultar la seva condició i de callar les seves conviccions sobre l'ésser humà, la vida, la família o la justícia social. La festa d'avui ens convida a proclamar amb força i amb gran llibertat la veritat que hem rebut. "No els hi tinguis por", deia Déu a Jeremies. Sense por va actuar el Baptista. Sense por també nosaltres hem de proclamar la nostra fe, sense fanatismes ni imposicions, però sense callar la veritat que coneixem i que és un tresor que hem d'aportar a la nostra societat.

Per a això és necessari:

1.- Una forta experiència de fe. No val viure del que ens han dit. Hem d'experimentar nosaltres mateixos la veritat de l'Evangeli, el goig de la trobada amb Crist, la plenitud de vida que atorga creure en Ell i seguir-lo. Per això, és indispensable ser homes d'oració,

com ho va ser Joan Baptista, l'home de desert, que cerca en la solitud l'encontre amb Déu.

2.- Una bona formació cristiana. Crec que aquest és un punt molt feble de les nostres comunitats. Sense una bona formació, la fe trontolla davant els vents contraris. És necessari conèixer bé tot allò que professa l'Església, tenir un fort sentit crític davant les diferents ideologies i sobre discernir perquè no sigui l'opinió pública ni els mitjans de comunicació social els que determinin les nostres conviccions, sinó que els nostres criteris brollin de la Paraula que Déu ha revelat als homes.

3.- Una gran confiança en l'Esperit Sant, que porta a terme l'evangelització. La nostra paraula i el nostre testimoni no són res sense la força de l'Esperit Sant. Ell posa foc en els nostres llavis i encén el cor de l'home perquè aculli l'Evangeli. Recordem el que Jesús va dir: “no us preocupeu de com o què aneu a parlar ... l'Esperit del vostre Pare parlarà en vosaltres” (Mt 10, 19-20).

Deixar que Jesús creixi

Sant Joan Baptista ens ensenya una altra cosa molt important: que per ser testimonis és necessari deixar que sigui Jesús qui creixi. El Baptista va assenyalar Jesús indicant que era l'Anyell de Déu, però va tenir la humilitat d'apartar-se per deixar-li lloc a Ell: “És necessari que Ell creixi i jo minvi” (Jn 3, 30), va dir. En el pròleg de Sant Joan es resumeix la seva actitud dient que “no era ell la llum, sinó el testimoni de la llum” (Jn 1, 8).

La proclamació de la veritat, que és Crist, exigeix de nosaltres la valentia de deixar que sigui Ell qui creixi en nosaltres, que sigui Ell qui ocupa el centre dels nostres pensaments i decisions. No som nosaltres qui hem d'ocupar el centre; no és l'Església qui ha de tenir el protagonisme. No és ella la llum; som -com Joan- testimonis de la llum. La nostra missió és obrir les portes perquè entri aquesta llum que és Crist en el cor dels homes. El deixeble no pot mai ocupar el primer pla, sinó que la seva missió és deixar lloc, obrir camí perquè vingui el Senyor.

Aquesta actitud ha de marcar la nostra vida i la de les nostres comunitats: assenyalar sempre a Crist, ajudant a tothom a posar-se en contacte amb Ell. En el nostre directori per a la iniciació cristiana es recorda que l'objectiu principal és “conduir a la trobada amb Jesucrist i a la unió íntima amb Ell, amb l'objectiu que la persona visqui amb l'ajuda de la gràcia, com a deixeble seu” (n. 5). Com va recordar el Papa Benet, el cristianisme és, sobretot, “trobada amb un esdeveniment, amb una persona” (Deus Caritas est, 1). La nostra missió és facilitar que altres visquin també l'experiència alliberadora d'encontre amb el Senyor que nosaltres hem viscut.

Conclusió

En aquesta tarda elevem la nostra pregària al Pare, per demanar-li que tinguem coratge per anunciar sense temors la veritat i perquè siguem capaços d'ajudar a moltes persones a conèixer i estimar Jesucrist. Amb les paraules de l'oració col·lecta podem dirigir-nos al Pare: "feis que, així com sant Joan Baptista va ser màrtir de la veritat i la justícia, així nosaltres lluitem amb valentia per la confessió de la Vostra doctrina".

HOMILÍA FIESTA DEL MARTIRIO DE SAN JUAN BAUTISTA

Ermita de Sant Joan de Missa, 27 de agosto de 2021

Desde muy antiguo, la Iglesia celebra dos fiestas en honor de San Juan Bautista, la fiesta de su nacimiento y la de su martirio. La memoria de hoy se remonta a la dedicación de una cripta en Sebaste (Samaria), donde se veneraba a mediados del siglo IV su cabeza. Desde allí se extendió su culto a Jerusalén y, después, a las iglesias de oriente y de occidente. También a nuestra isla llegó el culto a este santo precursor del Señor y la celebración de este día de su decapitación por fidelidad a la verdad.

Acabamos de escuchar en el Evangelio el relato terrible de lo que aconteció. El capricho de una bailarina y la corrupción de un gobernante provocaron la muerte de un testigo de la verdad. Cortando su cabeza quisieron acallar su palabra, silenciar la voz del que denunciaba la inmoralidad diciendo a Herodes que no le era lícito vivir con su cuñada. Juan Bautista no admitió componendas ni calló la verdad, lo que provocó el odio de aquella mujer adúltera y, finalmente, su muerte. Es significativo que, aunque San Juan no murió a causa de su testimonio de Cristo, la Iglesia siempre lo consideró un mártir, porque –como explica San Beda– “si bien su perseguidor no lo forzó a que negara a Cristo, sí trató de obligarlo a que callara la verdad; ello es suficiente para afirmar que murió por Cristo” (Homilía 23: CCL 122, 354. 356-357).

Testigos de la verdad

El testimonio de Juan nos anima a superar nuestros miedos y complejos, para ser también nosotros testigos de la verdad. El ambiente social que se respira dificulta el compromiso con la verdad. En un reciente y lúcido análisis, los obispos españoles señalan que la cultura dominante es relativista, lo que significa que “todo está en función de la percepción subjetiva de cada uno y de los intereses de los grandes grupos de poder”; en consecuencia, “se hacen muy difíciles los compromisos estables y la vivencia de la fe” (Fieles al envío misionero, I, 2). En este contexto, muchos cristianos sienten la tentación de ocultar su condición y de callar sus convicciones sobre el ser humano, la vida, la familia o la justicia social. La fiesta de hoy nos invita a proclamar con fuerza y con gran libertad la verdad que hemos recibido. “No les tengas miedo”, decía Dios a Jeremías. Sin miedo actuó el Bautista. Sin miedo debemos también nosotros proclamar nuestra fe, sin fanatismos ni imposiciones, pero sin callar la verdad que conocemos y que es un tesoro que debemos aportar a nuestra sociedad.

Para ello será preciso:

1.- Una fuerte experiencia de fe. No se vale vivir de lo que nos han dicho. Hemos de experimentar nosotros mismos la verdad del Evangelio, el gozo del encuentro con Cristo, la plenitud de vida que otorga creer en Él y seguirle. Para esto es indispensable ser

hombres de oración, como lo fue Juan Bautista, el hombre del desierto, que busca en la soledad el encuentro con Dios.

2.- Una buena formación cristiana. Creo que este es un punto muy débil de nuestras comunidades. Sin una buena formación, la fe se tambalea ante los vientos contrarios. Es necesario conocer bien lo que profesa la Iglesia, tener un fuerte sentido crítico ante las distintas ideologías y saber discernir para que no sea la opinión pública ni los medios de comunicación social los que determinen nuestras convicciones, sino que nuestros criterios broten de la Palabra que Dios ha revelado a los hombres.

3.- Una gran confianza en el Espíritu Santo, que es quien realiza la evangelización. Nuestra palabra y nuestro testimonio no son nada sin la fuerza del Espíritu Santo. Él pone fuego en nuestros labios y enciende el corazón del hombre para que acoja el Evangelio. Recordemos lo que Jesús dijo: “no os preocupéis de cómo o qué vais a hablar... el Espíritu de vuestro Padre hablará en vosotros” (Mt 10, 19-20).

Dejar que Jesús crezca

San Juan Bautista nos enseña otra cosa muy importante: que para ser testigos es preciso dejar que sea Jesús quien crezca. El Bautista señaló a Jesús indicando que era el Cordero de Dios, pero tuvo la humildad de apartarse para dejar lugar a Él: “es necesario que Él crezca y yo disminuya” (Jn 3, 30), dijo. En el prólogo de San Juan se resume su actitud diciendo que “no era él la luz, sino el testigo de la luz” (Jn 1, 8).

La proclamación de la verdad, que es Cristo, exige de nosotros la valentía de dejar que sea Él quien crezca en nosotros, que sea Él quien ocupe el centro de nuestros pensamientos y decisiones. No somos nosotros quienes debemos ocupar el centro; no es la Iglesia quien debe tener el protagonismo. No es ella la luz; somos como Juan testigos de la luz. Nuestra misión es abrir las puertas para que entre esa luz que es Cristo en el corazón de los hombres. El discípulo no puede nunca ocupar el primer plano, sino que su misión es dejar sitio, abrir camino para que venga el Señor.

Esta actitud debe marcar nuestra vida y la de nuestras comunidades: señalar siempre a Cristo, ayudando a todos a ponerse en contacto con Él. En nuestro directorio para la iniciación cristiana se recuerda que el objetivo principal es “conducir al encuentro con Jesucristo y la unión íntima con Él, con el objetivo de que la persona viva, con la ayuda de la gracia, como discípulo suyo” (n. 5). Como recordó el Papa Benedicto, el cristianismo es, sobre todo, “encuentro con un acontecimiento, con una persona” (Deus Caritas est, 1). Nuestra misión es facilitar que otros vivan también la experiencia liberadora de encuentro con el Señor que nosotros hemos vivido.

Conclusión

En esta tarde elevamos nuestra oración al Padre, para pedirle que tengamos coraje para anunciar sin temores la verdad y para que seamos capaces de ayudar a muchas personas a conocer y amar a Jesucristo. Con las palabras de la oración colecta decimos al Padre: “feis que, així como sant Joan Baptista va ser màrtir de la veritat i la justícia, així nosaltres lluitem amb valentia per la confessió de la vostra doctrina”.